

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2019r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant: Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2019r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ś.

przeciwko T. O.

o zapłatę 9.808 zł

I. powództwo oddała;

II. zasądza od strony powodowej (...) Sp. z o.o. w Ś. na rzecz powoda T. O. kwotę 1350,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 września 2017 roku strona powodowa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ś. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. O. na rzecz strony powodowej kwoty 9.808 zł z tytułu odpowiedzialności za powierzone mienie wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa podała, że pozwany w okresie od 9 stycznia 2017 roku do 26 czerwca 2017 roku był zatrudniony w E. Sp. z o.o.; stosunek pracy zakończono poprzez rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. Pozwany otrzymał do dyspozycji samochód służbowy marki F. (...) o nr rej (...) oraz podpisał umowę o indywidualnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie z dnia 16 stycznia 2017r. Zgodnie z umową zobowiązała się m.in. przyjmując odpowiedzialność materialną za powierzony pojazd, sprawować pieczę, składać comiesięczne rozliczenia kosztów wydatkowanych na powierzony pojazd. W związku z rozwiązaniem stosunku pracy pozwany w dniu 24 czerwca 2017 roku zdał samochód służbowy, w pojeździe zauważono uszkodzenia tylnego zderzaka; nadto, wkrótce po odebraniu pojazdu na jego karoserii ujawniły się kolejne uszkodzenia, polegające na pękaniu powierzchni lakierniczej prawego przedniego błotnika. W związku z uszkodzeniem rzeczoznawca M. N., na zlecenie strony powodowej sporządził opinię techniczną nr 046/17 z dnia 4 sierpnia 2017 roku, w której poza usterkami wskazanymi przez stronę powodową stwierdził również uszkodzenie powierzchni ochronnej reflektora. Koszt naprawy został określony na kwotę 5.469 zł, zaś koszt opinii wyniósł 430,50 zł. Strona powodowa zarzuciła pozwanemu nielojalne względem pracodawcy zachowanie oraz niezgodne z zapisami umowy o użytkowaniu przekazanego mienia użytkowaniem pojazdu do celów prywatnych. Pozwany bowiem pobierał pieniądze na zakup paliwa nie przedstawiając jednak comiesięcznego rozliczenia tych wydatków. Pismem z dnia 10 sierpnia 2017 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty z 9.808 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu, kosztów sporządzenia opinii oraz kosztu nieliczonych wydatków na paliwo poniesionych w związku ze świadczeniem pracy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł ze stroną powodową umowę o pracę, wskazał przy tym, że jego praca polegała na świadczeniu usług na terenie całego kraju, zaś zgodnie z załącznikiem do

umowy o pracę pozwany zobowiązany był do pracy w terenie oraz uczestnictwa w spotkaniach centrali firmy, na które to spotkania dojeżdżał samochodem służbowym. Pozwany podał, że koszty ponoszone na zakup paliwa rozliczał na podstawie przedkładanych faktur, następnie wyposażony został w kartę flotową, umożliwiając zakup w formie bezgotówkowej. Zaznaczył przy tym, że przez cały okres wykonywania pracy na rzecz strony powodowej nie zakwestionowano zasadności zakupu paliwa, kwestionowano jedynie dokonywane przez pozwanego wyjazdy służbowe i żądano stosownego rozliczenia.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Pozwany w okresie od 9 stycznia 2017 roku do 26 czerwca 2016 roku był zatrudniony u strony powodowej na podstawie umów o pracę na stanowisku K. A. Manager.

Dowody:

- umowa o pracę z dnia 09 stycznia 2017 roku, k. 7v,
- umowa o pracę z dnia 07 kwietnia 2017 r. k. 7v,
- umowa o pracę z dnia 16 czerwca 2017 roku wraz z załącznikiem, k. 6-7,
- pismo rozwiązujące umowę o pracę k. 9

W dniu 16 stycznia 2017 r. pozwany otrzymał do użytku służbowego samochód marki F. (...) o nr rej. (...). Pozwany podpisał umowę o Indywidualnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie. W momencie przekazania pojazd był sprawny i bezkolizyjny. Pozwany zobowiązany był m. in. do dbania o powierzone mienie oraz comiesięcznego rozliczania się z kosztów wydatkowanych na powierzone mienie, z zachowaniem maksymalnej kwoty miesięcznego limitu z tytułu kosztów paliwa w wysokości do 800 zł. Pozwany przekazywał pracodawcy faktury oraz rachunki dokumentujące koszty związane z zakupem paliwa oraz pozostałymi kosztami związanymi z wykonywaną pracą.

Dowody:

- umowa o indywidualnej odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie, k. 8,
- protokół zdawczo-odbiorczy sporządzony 16 stycznia 2017 r., k. 8v,
- upoważnienie Nr 2/1/2017 r., k. 8v,
- dokumentacja fotograficzna, k. 14-24
- rozliczenie kosztów paliwa, k. 25,
- zeznania świadka K. P., k. 85v.

W trakcie użytkowanie samochodu przez pozwanego nastąpiła zmiana numerów rej. z (...) na (...).

BEZSPORNE

W dniu 26 czerwca 2017 r. pozwany zwrócił pojazd służbowy pracodawcy. W protokole przekazania pojazdu stwierdzono zarysowanie i wgniecenie zderzaka tylnego w okolicach koła. Nadto zwrócony pojazd był zabrudzony w środku oraz na zewnątrz.

Dowody:

- protokół przekazania pojazdu z dnia 26 czerwca 2017 r., k. 10,
- dokumentacja fotograficzna, k. 10
- zeznania świadka K. P., k. 85v.

Strona powodowa zleciła rzeczoznawcy mgr M. N. sporządzenie prywatnej oceny technicznej pojazdu marki F. (...) o nr rej. (...). Rzeczoznawca dokonał oceny stanu technicznego pojazdu, w której stwierdził, iż tylny zderzak został okaleczony i otarty na znaczną głębokość do struktury nośnej, przedni prawy zderzak był po wcześniejszych naprawach blacharsko-lakierniczych z bardzo dużą ilością masy szpachlowej oraz stwierdził uszkodzenie prawego reflektora. Koszt naprawy pojazdu oszacowany został na kwotę 5.469,06 zł. Koszt sporządzonej opinii wyniósł 430,50 zł.

Dowody:

- ocena techniczna nr 046/17 z dnia 4 sierpnia 2017 r., k. 11-12,
- faktura nr (...), k. 13

Samochód służbowy po zdaniu przez pozwanego był użytkowany jedynie sporadycznie, przez okres ok. 3 tygodni przez pracownika strony powodowej K. P.. W dniu 6 listopada 2017 roku został sprzedany Ł. N. za kwotę 14.950 zł. W chwili sprzedaży samochodu licznik wykazywał ok. 240 tys. przejechanych km.

Dowody:

- zeznania świadka K. P., k. 85v-86,
- faktura VAT k. 83
- pismo z dnia 10 lipca 2018 roku, k. 91.

Pismem z dnia 10 sierpnia 2017 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 9.808 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 sierpnia 2017 r. k. 26.

Dokonane w pojeździe naprawy wykonane były nieprofesjonalnie i w sposób nieprzywracający pojazdu do stanu sprzed uszkodzenia. Koszty naprawy w zakresie naprawy przodu samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w zakresie uszkodzeń tyłu pojazdu wynosi 2.190,16 zł zaś w zakresie przodu pojazdu wynosi 2.734,87 zł. W przypadku uszkodzenia reflektora powinien on zostać wymieniony na wolny od wad.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z dnia 17 maja 2019 roku, k. 112-127.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Proces cywilny opiera się na zasadzie kontradyktoryjności, co ustawowo podkreślono przede wszystkim w regulacjach zawartych w art. 232 kpc i art. 6 kc. Ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania. To one są

dysponentem toczącego się procesu i od nich zależy jego wynik. Strony mają obowiązek przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne. W niniejszej sprawie na stronie powodowej spoczywał więc obowiązek wykazania; a zasadności powództwa, tj. okoliczności uzasadniających odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody (art. 116 kp) i w ocenie Sądu nie sprostala temu obowiązkowi.

Strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 9.808 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną pracodawcy.

Zgodnie z art. 114 kp pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach rozdziału I działu V. Treść art. 115 kp wskazuje zaś, że pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda. Zgodnie zaś z art. 122 kp jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości. Zgodnie z art. 116 kp pracodawca jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność materialną pracownika oraz wysokość powstałej szkody.

Strona powodowa dochodziła należności w kwocie 5899,50 zł z tytułu uszkodzenia powierzonego mienia wraz z kosztami wyceny naprawy oraz w kwocie 3990,15 zł z tytułu zwrotu kosztów paliwa. W ocenie Sądu strona powodowa nie sprostala jednak ciężarowi dowodowemu, bowiem z przedłożonych przez nią dokumentów nie wynika ani wysokość szkody dochodzonej od pracownika ani należność za zwrot poniesionych kosztów paliwa.

Przede wszystkim należy wskazać, że pozwany nie kwestionował uszkodzenia tyłu pojazdu, nie zgadzał się on natomiast z wysokością kosztów naprawy auta oraz obowiązkiem zwrotu kosztów sporządzenia wyceny. Kwestionował także zaistnienie pozostałych uszkodzeń w pojeździe. Zgodnie z art. 116 kp to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania wysokości szkody. Zauważyć należy, że z protokołu zdania pojazdu przez pozwanego wynika jedynie uszkodzenie zderzaka tylnego w okolicy lewego koła, zaś strona powodowa nie wykazała, aby pozostałe uszkodzenia były spowodowane przez pozwanego. Niezależnie od niewykazania powyższego strona powodowa nie wykazała wysokości poniesionej szkody nawet co do uszkodzenia, które nie było kwestionowane przez pozwanego. Strona powodowa przedstawiła wycenę kosztów naprawy sporządzoną przez rzeczoznawcę, w sprawie dopuszczono także dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz wyceny pojazdów. Jednak z obu dowodów wynika jedynie hipotetyczna wysokość kosztów naprawy. Natomiast strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, aby w związku z uszkodzeniami pojazdu poniosła jakąkolwiek szkodę – czy to w postaci kosztów naprawy czy też w postaci konieczności obniżenia ceny przy sprzedaży uszkodzonego pojazdu. Hipotetyczne koszty naprawy pojazdu nie mogą stanowić podstawy do zasądzenia odszkodowania w przypadku odpowiedzialności materialnej pracownika za jego działanie. Strona powodowa zobowiązana była bowiem dokładnie wykazać wysokość szkody, czego nie uczyniła. Wobec niewykazania w żaden sposób dochodzonej szkody powództwo w tym zakresie należało oddalić.

Oddaleniu podlegało także żądanie strony powodowej w zakresie zwrotu kosztów paliwa jako bezzasadne. Analiza przedstawionych dokumentów nie pozwala na obciążenie pozwanego tymi kosztami. Dołączone do pozwu dokumenty dotyczące kosztów użytkowania samochodu (k.14-25) nie potwierdzają zasadności powództwa w tym zakresie. Strony zawarły w dniu 16 stycznia 2017 roku umowę o odpowiedzialności materialnej za powierzone mienie i z jej treści wynika, że pozwany miał obowiązek co miesięcznego rozliczenia się z kosztów wydatkowanych na utrzymanie pojazdu, w tym kosztów paliwa w wysokości do 800 zł. Z większości dołączonych dokumentów nie wynika jakich pojazdów dotyczy czy zakup paliwa czy opłaty drogowe. Nie można więc stwierdzić, że są to wydatki pozwanego, a tym samym, że wydatki te przekroczyły ustalony limit. Ponadto wskazać należy, że to strona powodowa jako pracodawca pokrywa koszty związane z wykonywaniem czynności przez pracowników, w tym np. opłaty czynszowe, za energię elektryczną ale i także za benzynę i przejazdy autostradami. Dla obciążenia pracownika takimi kosztami niezbędne jest wykazanie, że pracownik wydatkował określone kwoty na cele nie związane z wykonywaniem obowiązków pracowniczych, czego strona powodowa w żaden sposób nie wykazała. Nadto – jak słusznie podkreślił pozwany - koszty te jako

koszty prowadzenia działalności zostały rozliczone w ramach podatków, co potwierdza, że strona powodowa nie kwestionowała okoliczności że wydatki te były związane z wykonywaną działalnością.

W związku z powyższym na podstawie powołanych przepisów należało uznać, że strona powodowa nie udowodniła zasadności swojego roszczenia co skutkowało oddaleniem powództwa.

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 98 kpc, według którego strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018r, poz. 265). Na koszty te składał się koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 1350 zł.